

videre. Det ligger strengt taget udenfor den simple Bevilingsførelse i den hele Sag; det er en Appæl til Forholdene, som de foreligge, og til enhver enkelt Mands Følelse i hans eget Bryst. Jeg er saa lykkelig eller ulykkelig, som man vil, hverken at være Eiendomsbesidder eller Capitalist; det giver min Stilling i denne Henseende en større Frihed, ja, jeg kan gaae meget videre: Jeg har i min hele Slægt, i alle mine Forbindelser, blandt alle dem, jeg staaer nær, mere Gattigdom end Rigdom, altsaa langt fra nogen Betragtning af Capital, og mellem de Folk, paa hvis Vegne jeg taler, naar der er Spørgsmaal om en Rente, — vi tale jo Alle paa Landets Vegne — er der mange Mænd, som i visse Maader dele den samme Anskuelse som de, der ville fremme det foreliggende Forslag; jeg siger imidlertid, at det er en eensidig Anskuelse, som er støttet paa en urigtig Opfattelse af Forholdene, som de foreligge. Lad os et Dieblit, før vi gaae videre, spørge: Hvad er det for en Sag der foreligger, og hvorledes er den kommen her? Det første Dieblit, jeg saa den komme frem, tilstaaer jeg, at jeg tog det som et Offer, som de ærede Forslagsstillere bragte paa Valgbøværgens Altar; jeg troede, at de, udgaaede fra hvad der bevægede sig i Landet, da Valgene gif for sig, havde ligesom paataget sig den Pligt at bortseie de Hindringer, der stillede sig i Veien for Eiendomsbesiddelsen, — disse store Ord — at de nu vilde komme frem og vise: hvad vi tænkte dengang, tænke vi endnu, men jeg troede, at denne Sag dermed var afgjort, og at de ikke absolut forlangte at komme til en Offerfest. Jeg har siden den Tid seet mange betænksomme Mænd lægge Spaaner til, som om vi skulde til her at offre Lovgivningen i den Stikkelse, hvori den er, og derved rokke ved disse Forhold; det er imidlertid meget vanskeligt i kritiske Tider at rokke ved de Bestemmelser, som afgjøre, hvorledes Pengesforholdene skulle være; det er langt mindre farligt, om Bestemmelserne ere saa eller saa, end at de, som ere, blive væsentligt forandrede. Efterat jeg imidlertid har seet, at der er en saadan Alvor i Sagen, og at det ikke er Grindringen om den provisoriske Lov, som gaaer igjennem det Hele, thi det troede

jeg ogsaa, men derimod den simple Lov af 1855, troer jeg, at vi ogsaa maae nærmere gaae ind paa denne Sag. Hvordan ligger den for? Regjeringen har erklæret sig derimod, har sagt, at den ikke kan give sit Minde til, at dette Forslag gaaer igjennem, og deri har Regjeringen kun gjentaget, hvad den har sagt ved tidligere Leiligheder om den samme Sag, og derved har den kun sagt: det kunne vi ikke, fordi Regjeringen, naar man ikke kan gaae over til Frihed i Renten, ikke vil stilles i et slettere Forhold ligeoverfor Styrelsen af Pengemarkedet, end den har staaet altid. Det ærede Medlem (Jørgensen) er ikke fornøiet med at føre Sagen tilbage, hvor den var før 1855, men han vil føre den tilbage til et Standpunkt, hvorpaa den ikke har været i Mands Minde her i Landet. Han vil binde Rentefoden, og det har den aldrig været; under Bevillingsmyndigheden har den været bunden, men ikke udover det. Et andet Medlem yttrede nylig, at saalænge Kongen var den, der gav Bevillingerne, gaves de ikke saa hyppigt; men i saa Fald skulde Andragendet være anderledes, saa skulde det gaae løs paa, at det skulde være Kongen, der skulde give Bevillingerne, og ikke Ministeren; men troer det ærede Medlem, at det væsentlig vilde forandre Noget i Sagen? Troer det ærede Medlem, at naar de Mænd, til hvem Kongen har betroet Styrelsen af Landet i Sager af denne Natur, komme til ham med alvorlig Begjæring om at underskrive en saadan Sag, som dog mellem Statsfager er blandt de ringere, at han da skulde nægte sin Underskrift? Nei, dertroer jeg, at han tager feil; derved vil han ikke vinde nogen anden Regel end den, der nu bestaaer, eller nogen videre Beskyttelse. Med Hensyn til Bevillingsmyndighedens Udøvelse har det ærede Medlem udtalt, at det vilde være godt at finde en vis Begrænsning, hvorefter denne Bevillingsmyndighed skulde rette sig. Hvad mig angaaer, saa anseer jeg enhver Bevillingsmyndighed for skadelig og har derfor i 1855, da denne Sag forelaa, været med, ja, jeg troer endog været en af de Første til at frembringe et Forslag, som gif ud paa at ordne den saaledes, at Bevillingsmyndigheden ikke blev nødvendig. Ligeoverfor dette Forslag